

igaar. — Med Hensyn til 2det Afsnit udtalte han sig ikke i den Retning, og derfor antager jeg, at han ikke har fundet samme Anledning dertil. Han fremdrog dog et enkelt Punkt, hvortil jeg skal knytte et Par Bemærkninger, det Punkt nemlig, hvor Udvalget har udtalt, at det beklager, at man har negtet et Forlangende, som Ministeren havde stillet om en Godtgjørelse af 30,000 Kr. til Københavns Kommune for ikke at disponere over nogle Grunde, som man havde tænkt at anvende til Udvidelse af Københavns Banegaard. Han ansaa denne Negtelse for meget hensigtsmæssig, og det gjorde han dels af personlige Grunde efter det Forhold, hvori han stod til hele Sagen, men han havde ogsaa en principiel Grund til at forsjøne sig med, at man i det Hele taget stemte for Finantslovsforslaget, skjøndt denne Bevilling blev negtet. Han mente nemlig, at ved ikke at bevilge de 30,000 Kr. til Københavns Kommune holdtes Spørgsmaalet aabent, og dernæst mente han, at det ikke var rigtigt paa Finantsloven at opføre saadanne Poster. Nu kan jeg ikke se, at Spørgsmaalet kan siges at holdes aabent derved, at der disponeres over nogle Grunde, som man havde tænkt sig til en vis Udvidelse af Københavns Banegaard, og som man saa med større Bekostning skal erhverve senere. Det forekommer mig, at Spørgsmaalet holdes mere aabent, naar man ikke disponerer derover — saa kan man lettere træffe sit Valg, end naar der er disponeret derover, og der staar Bygninger derpaa. Jeg kan ikke sige, hvad Udvalget vil være af denne Negtelse, men jeg veed kun, at det er et meget stort Tab, Københavns Kommune lider, isald den vil vente paa, naar den endelige Bestemmelse tages med Hensyn til disse Grundes Anvendelse til Jernbanegaard. Det er to Grunde, hvoraf den ene er en Byggeplads paa 13,000 Kvadratalen og den anden paa 9,000 Kvadratalen, og Københavns Kommune har Bud derpaa af over een Million Kr., 4 pCt. deraf er 40,000 Kr., og den Indtægt, den har deraf, er kun 9,000 Kr. Nøiagtig er det 33,000 Kr., som det koster Københavns Kommune at lade disse Grunde ligge. Nu er det ganske sikkert, at Københavns Kommune staar i et saadant Forhold til den hele Sag, at det ikke er den ligegyldig, at Sagen foregribes, men det er paa den anden Side noget saa Ubestemt, naar denne Sag endelig ordnes, at det ikke er til at undres over, om den er noget betænkkelig ved i længere Tid at lide et saadant Tab. Hvorledes det kan siges, at Spørgsmaalet holdes mere aabent, dersom Københavns Kommune muligvis folgte disse

Grunde, som ved en anden Sags Afgjørelse skulde anvendes til Jernbanegaard, det skjøner jeg ikke. Jeg synes heller ikke, at den anden Grund, hvorfor det ærede Medlem ansaa det for heldigt, at Summen blev negtet, holder stik, nemlig at man ikke skal lovgive paa Finantsloven om Grunde, hvis Anvendelse staar paa et andet Lovforslag; men da denne Lovs Afgjørelse jo er stude ud i en vis Fremtid, saa er man jo ikke sikker paa, at der ikke disponeres over disse Grunde paa anden Maade. Jeg skjøner ikke Andet, end at det er rigtigt og forsværligt, at Summen, som maatte ønskes anvendt paa den Maade, kommer paa Finantsloven paa en Tid, da det endnu er til Nytte for Formaalets Opnaaelse, og derfor forekommer det mig, at Udvalget har Ret i at beklage, at det maatte senere vil blive dyrere at faae disse Grunde end nu, og derfor har man fundet det rigtigt, at Summen blev opført her paa Finantsloven.

Breinholdt: Jeg tror, at det ærede Medlem, der nu satte sig, har misforstaaet adskillige af mine Udtalelser; ialtfald har han misforstaaet de Indvendinger, som jeg gjorde i mine meget korte indledende Bemærkninger, og han lagde en hel Del mere ind deri, end der i Virkeligheden laa i dem. Jeg har paa ingen Maade bekyldt Udvalgets Flertal for, at der i dets Betænkning skulde være Uoverensstemmelse mellem dets Præmisser og Konklusionen. Jeg har kun sagt, at det ved første Dietkast forekom mig, at Flertallet havde gjort det mindre let for Thingets Medlemmer at følge dets Indstilling, som jeg forøvrigt sluttede mig til, men at dette mit første Indtryk strax blev korriigeret ved en gjentagen Granfning af Betænkningen. Det var det Hele, som jeg udtalte i den Henseende, og iøvrigt sagde jeg, at jeg ikke betvivlede, at der virkelig var den rette Harmoni mellem Præmisserne og Konklusionen. Det er jo saa langt fra, at dette er en Dadel mod Flertallet, at det tværtimod mere maa siges at være en Dadel overfor mig selv, fordi jeg ikke strax havde forstaaet det. Derefter gif det ærede Medlem over til det bestemte Punkt, som jeg tillod mig at fremdrage, og som henhører under det foreliggende Afsnit, nemlig Spørgsmaalet om Negtelsen af en Bevilling paa 30,000 Kr., og ogsaa her lagde han en Del ind i mine Ord, som just ikke bestemt laa deri. Jeg har nemlig aldrig talt om, at Spørgsmaalet kun blev holdt aabent ved en Negtelse af denne Bevilling, nei, jeg har kun sagt, at jeg ikke tvivlede om, at man vilde sige, at Spørgsmaalet kun